

1. Намерена

Понесен от приливните вълни на безмълвни утринни молитви и чисто удивление, Йоан Събирача седеше облегнат на едно дърво, заровил пръстите на краката си в хладината под нагретия на повърхността пясък. Пред него безбрежната океанска шир се разстиляше, леко надплена, чак до хоризонта, където се сливаше с ясното кобалтовосиньо небе.

Соленото морско ухание внезапно отстъпи пред аромата на евкалипт, смирна и хагения. Йоан се усмихна. Това винаги бе първата ѝ прегръдка! Устоявайки на подтика да скочи на крака, той се помръдна, за да ѝ направи място, сведе глава и пое дълбоко дъх. Минало бе доста време.

Високата стройна жена с абаносова кожа прие безмълвната покана и се настани до него, разрошвайки сребристочерната му коса на тила с нежността на майка. Закачливото докосване изпрати успокояващи тръпки към раменете и гърба му и облекчи бремето, което той подсъзнателно носеше.

Искаше му се да остане така още дълго, но посещенията ѝ винаги имаха някаква цел. Той предпочете да сдържи надигащото се любопитство и се остави на кроткото доволство от нейното присъствие.

Накрая проговори с неохота.

– Майко Ева?

– Йоане? – Без да поглежда към нея, той усещаше широката ѝ усмивка. Предвечна и могъща, тази жена излъчваше заразителната радост на дете. Тя го придърпа с една ръка към себе си и го целуна по главата.

– Ти си тук... – започна тя.

– ...от точно сто години – довърши той. – Ако това е причината за посещенията ти, благодаря.

– Отчасти това е причината – отвърна Ева. – Сто години където и да е са повод за празнуване.

Той се надигна и се отърси от пясъка, преди да подаде ръка на Ева да се изправи. Тя любезно прие помощта му, макар да не ѝ бе нужна. Гъстата ѝ бяла коса обгръщаше като венец лицето ѝ, набраздено от бръчките на несчетни години, скулптурен шедьовър на радостта и болката. Тя сияеше по-скоро като дете, отколкото като матриарх, и в махагоновите ѝ очи искреше очакване.

Въпросите му заплашваха да се отрищят във всички посоки, но тя вдигна ръка да го спре.

– Един добър въпрос струва колкото хиляда отговора, Йоане – провокира го тя. – Избери го внимателно.

Трябваше му само миг.

– Докога? – попита той мрачно. – Докога ще чакаме края, кога най-после ще сме се изцелили напълно?

Той се пресегна, взе ръката ѝ и я постави на сърцето си.

– Много по-скоро е, Йоане, отколкото бе, когато за първи път попитах същото.

Той пое дълбоко дъх и кимна, загледан в кехлибарената светлина, изпъстряща очите ѝ.

– Но аз съм тук заради днешния ден, Йоане. Днес детето ми ще се роди в твоя свят. Йоан се намръщи.

– Детето ти? Майко Ева, няма не сме всички твои дъщери и синове?

– Разбира се, че сте – отговори тя. – Но ние отдавна знаем, че ще има три от вас, които ще се открият и ще представляват всички ни. Тази, на която бе дадено обещанието за семето; тази, чието семе ще смаже главата на змията; и тази, с която семето ще се свърже завинаги. Майката, Дъщерята, Невестата. Появата на това момиче бележи началото на края.

Йоан бе толкова зашеметен, че едва забеляза как Ева взема от земята камъче и тръгва към брега. Той я последва, смутен и завладян от емоции. Тя подхвърли камъчето високо във въздуха и пред погледите им то прониза гладката като стъкло повърхност на морето почти без да цопне.

– Едно камъче и една вълничка могат да променят океана на вселената завинаги, Йоане.

Йоан почувства как леките талази гъделичкат краката му и дълбаят пясъка под тях. Присъствието на Ева винаги му действаше едновременно изцеляващо и объркващо.

Писклив глас прониза въздуха.

– Йоане, размотаваш се.

Той се обърна. Полъх откъм океана надигна косата на тила му в мига, в който уханията на Ева погалиха лицето му.

Лети бе дошла, Ева си бе отишла. Йоан въздъхна.

– Чистачите те търсят повече от час и тъй като ти си единственият събирач на стотици мили от тук...

Йоан отново се обърна към океана и като избра друго гладко камъче, го подхвърли във въздуха. То се понесе по ръб и проряза повърхността с приятен звук. Пълна загадка бе защо такъв незначителен успех винаги го радваше.

– Какво са се разбързали? – промърмори той, когато Лети застана до него. Той взе още едно камъче.

Тя беше дребна старица, висока малко повече от метър, с бастун и шал, обува в различни чорапи, които се свличаха над различни обувки. Приличаше на ябълка, оставена на слънце прекалено дълго, запазила формата си, но сбръчкана. Имаше пронизващи черни очи, гърбав нос и почти беззъба, смръщена физиономия. Бастунът ѝ, който лесно можеше да мине за жезъл, сега сочеше право към Йоан.

Той усети напрежението в погледа ѝ и пусна камъчето.

– Лети?

Думите ѝ бяха премерени.

– Голям метален контейнер бе забелязан рано тази сутрин в морето, изтеглиха го на брега и го отвориха. Учените установиха, че е стигнал дотук от Земята в реално време.

– Това се е случвало и преди – каза Йоан.

– Отворихме го и открийхме останките на дванайсет човешки същества - с изключение на един мъж, останалите са жени.

– Исусе! – промърмори той.

Прозвуча едновременно като молитва и възклицание.

– Изглежда са използвали контейнера за превозване на хора на далечни разстояния, вероятно на голям плавателен съд или кораб. Тъй като покрай контейнера нямаше плувачи останки от кораб, предполагаме, че е бил умишлено изхвърлен, но не преди да екукутират момичетата в него. Ако изобщо може да има някакво милосърдие в подобна трагедия... – Гласът ѝ стана несигурен от пробилото си път вълнение.

Йоан се обърна и се отпусна на пясъка, свивайки колене до брадичката си. Топлината на деня и нежността на бриза сега приличаха на подигравка. Радостта на Ева си бе отишла с нея.

Той почувства малката ръка на Лети на рамото си, докато се бореше с гнева и мъката.

– Не можем да позволим на болестта на сянката да се настани в сърцата ни, Йоане. Ние скърбим в тази съкрушена вселена. С право изпитваме ярост, но не бива да напускаме обятията на радостта, която е отвъд разбирането ни. Да чувстваме всичко това, означава, че сме живи.

Той кимна.

– Ти каза, че има един мъж, а всички останали са жени?

– Да, имаше мъж на средна възраст. Единодушното първоначално мнение е, че се е опитвал да защити момичетата. Сигурна съм, че има история, но може би ще трябва да почакаме още дълго, за да я чуем цялата.

– Не искам да виждам...

– Не се тревожи. Телата вече са транспортирани в Храма на скръбта и ги подготвят за утрешното празненство на огъня. Сега трябва да направиш онова, което само ти умееш... за да могат чистачите да извършат демонтирането, а художниците да намерят начин да увековечат паметта на тези скъпоценни деца.

Йоан затвори очи и вдигна лице към небето. Искаше му се разговорът с Ева да не бе прекъснат по този непоносим начин.

– Върви – подкани го Лети. – Другите чакат.

Размерите на контейнера изненадаха Йоан. Дълъг бе поне девет метра и толкова тежък, че се бе наложило да използват дузина от животните на влекачите, за да го изтеглят по трупи от водата. Зад съда по пясъчния бряг на заливчето се виждаха дълбоки коловози. Масите под тентата бяха отрупани със съдържанието на контейнера – дрехи, одеяла и няколко плюшени играчки. Тук бе по-студено, сякаш самото слънце бе отвърнало сгриващия си лик.

Йоан извади кутийката от джоба на дрехата си, отвори я и си сложи пръстена. После завъртя края му и нагласи щемпела. Всичко, което докоснеше с този пръстен, щеше да носи отпечатък с датата и по-късно щеше да бъде занесено в дома му, в Убежището, за анализ и описание. От другия си джоб той извади чифт тънки ръкавици и ги надяна.

Първият предмет, привлякъл вниманието му, бе черно сандъче за книжа с три чекмеджета; оказа се заключено. Йоан го маркира. На допир бе студено. Той повика с ръка една жена от майсторите, която разбираше от ключалки и ключове, и само след секунди сандъчето бе отворено. Йоан разгледа съдържанието му – както бе очаквал, в него имаше папки с данни и информация, записки за превозвани стоки и фактури, счетоводни сметки и други документи.

В най-долното чекмедже бяха книгата, съдържащи оскъдни лични сведения за момичетата, включително снимка на всяко от тях. Височина, тегло, години, здравословно състояние. Имената очевидно бяха псевдоними. Всяко от момичетата носеше име на страна от Земята и началните им букви следваха азбуката: Алжир, Боливия и така нататък до Ливан. Той се загледа в образите. Лицата и очите на снимките бяха прозорци към дванайсет истории, които заслужаваха да бъдат подобаващо оплакани.

Йоан се канеше да затвори чекмеджето и да продължи с работата си, когато му хрумна нещо. Той преброи досиетата. Дванайсет, точно както му бе казала Лети. Но това не бе вярно. Бройката на Лети включваше мъжа. Йоан отново ги преброи. Дванайсет снимки, дванайсет млади момичета. Това означаваше, че едно от тях липсва. Възможно бе момичето да е избягало или данните да са неточни, но така или иначе несъответствието глождеше ума му и не го оставяше на мира.

Едно от тях ли бе имала предвид Ева?

Той тръгна интуитивно към контейнера. До вратите бяха наредени боти за работещите, които да предпазват краката им и които по-късно щяха да бъдат щателно почистени и обеззаразени. Той си избра чифт с неговия номер.

Един от инженерите го поздрави.

– Здравей, Йоане. Ужасна трагедия, а?

Той кимна, докато си завързваше обувките.

– Искам да вляза за малко вътре и да направя проверка на данните. Има ли нещо, което трябва да знам?

– Не, останали са някои дреболии за преглед, но вече извадихме най-важното.

Йоан кимна тъжно, признателен за услугата.

– Освен това току-що изключихме хладилния агрегат. Вътре все още е голям студ. Вероятно се е повредил и е блокирал в студен режим, което, предполагам, е било за късмет. Телата бяха почти замръзнали. Внимавай, доста е хлъзгаво.

Вратите се отвориха с лекота, проскърцавайки на пантите, и слънчевата светлина се разля из помещението. Лампите в него премигнаха и светнаха, което говореше за затворена акумулаторна система, несвързана с хладилния агрегат. Когато пристъпи вътре,

Йоан осъзна, че задържа дъха си. Той издиша през стиснати зъби и парата се понесе около него.

Близо една трета от трюма бе пълна с големи предмети – кутии, рогозки, пластмасови съдове, покрай които имаше разхвърляни дреболии и боклук; рано или късно щеше да се наложи да се занимае с тази бъркотия. Стените и подът на металната гробница бяха осеяни със замръзнали петна от кръв. Той внимателно запристъпва покрай тях и всеки звук, който издаваше, отекваше в тишината.

В далечния край вентилаторът на хладилния агрегат бе застинал неподвижен и по перките му вече се образуваше тънък слой лед. След един бърз преглед той бе почти убеден, че липсващото момиче няма къде да се крие.

Една аномалия обаче привлече вниманието му. В дъното близо до охлаждащия агрегат имаше метална рамка, която се издаваше на около половин метър от стената. Йоан пристъпи внимателно към нея и започна да я изучава. Отдолу имаше панти и когато плъзна пръсти нагоре, напипа две големи скоби. Знаеше, че ако ги освободи, цялото нещо ще се отвори напред и надолу. Може би място за спане, нещо като стенно легло или масичка? Може би за пазач?

Той се поколеба. После духна на ръцете си и освободи скобите, които изщракаха глухо. Докато сваляше металната преграда, заскрежената стомана щипеше дланите и пръстите му през тънките ръкавици. Тежеше и той трябваше да си помага с рамо, докато веригите от двете страни не се изпънаха. Рамката спря на около половин метър от пода, добре хоризонтирана и стабилна. И там я откри.

Младото момиче лежеше свито в това пространство. Някой бе използвал сила, за да затвори рамката, без да му даде възможност да се намести. Краката му описваха чудати ъгли, главата бе склонена на гърдите и човек можеше да помисли, че момичето спи спокоен сън, ако не бяха прорезите и дълбоките рани, които започваха да сълзят с освобождаването от натиска. Едното стъпало бе почти откъснато. Йоан стоеше загледан в лежащото замръзнало момиче, самият той застинал във времето.

После се обърна и тръгна навън. Толкова му се гадеше, че не си направи труда да избягва кръвта. Трябваше да доведе онези, които бяха обучени да се оправят с такива неща.

– Намерих още едно момиче! – извика той, предизвиквайки мигновено оживление, което като вихрушка премина покрай него и нахлу в контейнера. Отвън Йоан развърза ботите и ги събу, после се запъти към тентата, където бе маркираният сандък, седна и се облегна на него.

– Гоподи, как е възможно още да ни обичаш? – прошепна той. После помълча и погледна по посока на контейнера. – Моля Те, дай й мир.

Нов взрив на оживление и викове го накара да скочи на крака. Приятел от влекачите нахлу под тентата и го прегърна.

– Йоане! Момичето, което намери! Все още е живо! На косъм, но е живо! – Мъжът се усмихна широко и го прегърна отново. – Вече си откривател, Йоане! – извика той на излизане. – Кой да знае?

Ева**Откъс от книгата****Уилям Пол Йънг**

Йоан отпусна глава в дланите си, целият изтръпнал. Ако това бе детето на Ева, раждането му бе печално и мъчително, в кръв и вода. Какво добро можеше да произлезе от такова зло?